

[Viggo Starcke.]

så slutingen er det vel heller ikke. Men nu ved slutningen af denne hundredårige periode under den frie grundlov må man alligevel sige, at der er nogle ting, som vi har glemt. Vi har glemt forskellen på folkestyret og cancellistynet. Vi står i mange retninger omtrent dér, hvor vi begyndte i sin tid. Vi har glemt at realisere erhvervsfrihed. Vi står i mange retninger ringere, end da vi begyndte. Der bliver til sin tid rigelig anledning til at holde taler for og om grundloven, og jeg skal ikke beskæftige mig yderligere med den her. Derimod vil jeg gerne minde om, at i november 1943 holdt den store imperiestatsmand, general Smuts en tale over B. B. C., hvori han profeterede, at efter krigen ville der komme et samarbejde mellem USA, det britiske imperium og de skandinaviske stater. Et sådant storangelskisk samarbejde med yderligere udbygning er det, der nu er blevet realiseret gennem Atlanterhavspagten. Formålet med denne Atlanterhavspagt er dette at skabe en præventiv sikkerhed, at sikre freden og friheden. Vi er fra vor side absolut modstandere af kommunisme, vi er imod diktatur og imod terror, men vi har altid hævdet, at hvis demokratiet havde udført sin opgave, var kommunismen aldrig kommet frem. Den halvdel af demokratiet, som man har realiseret i den vestlige verden, nemlig friheden til at tale og til at tro, de intellektuelle og religiøse friheder, er dog så værdifulde, at man må kæmpe for at fastholde dem, selvom de endnu ikke omfatter også den økonomiske og den sociale frihed. Et halvt demokrati er bedre end slet intet demokrati.

Under forhandlingerne om Atlantpagten fremførte vi et ønske, som havde videre udbredelse i den danske befolkning, nemlig ønsket om, at afgørelsen ikke blev truffet, før det danske folk havde været hørt. Vi forelagde forslag om en folkeafstemning ud fra den tanke, at dette spørgsmål ikke var noget partispørgsmål, hvilket også gallupundersøgelserne viste, idet de viste, at alle partierne stod delt, mere eller mindre. De viste, at f. eks. indenfor Danmarks retsforbund havde vi en højere procent til fordel for Atlantpagten end socialdemokratiet, men at alle disse usikkerhedsmomenter tilsammen netop nødvendiggjorde, at man spurgte det danske folk. Dette ønske blev ikke imødekommet, hvilket er beklageligt, fordi demokrati er noget, man skal vise i praksis og ikke blot deklamere om.

Den højtærede statsminister, som er kaptajn på skuden, har fra vælgerne og

fra rigsdagen fået bemyndigelse til at styre statsskibet i den sædvanlige rutefart. Men hvis et skib er vant til at sejle mellem København og Århus, må man alligevel sige, at det ikke er noget, som passagererne altid har indbefattet i deres beregninger, at man skal lande i Washington, hvordan man så ellers vil bære sig ad med dette. Jeg synes derfor, at inden en så vigtig afgørelse som tilslutningen til Atlantpagten blev truffet, burde det danske folk have været hørt.

Vi så det beundringsværdige fænomen, at hele det store socialdemokrati på nær et enkelt medlem sluttede op bag regeringens parole. En beundringsværdig robot-politik, for hvis det store socialdemokratiske parti havde fået den modsatte parole, havde det fulgt nøjagtigt den modsatte retning. Hele ægypterhæren var vandret til den modsatte side.

Socialdemokratiets ærede ordfører, hr. Gustav Pedersen, talte i dag om, at det var forkert at fremstille statsindgreb som særlige socialdemokratiske terrorhandlinger overfor erhvervslivet, fordi disse terrorhandlinger overfor erhvervslivet var gennemført med de andre partiers stemmer. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen har ganske ret deri. Den socialdemokratiske terror overfor erhvervslivet er netop gennemført med de andre gamle partiers stemmer her i denne sal. Der er ikke så forfærdelig store nuancer mellem disse partier, og det er altid erhvervslivet, der har måttet undgælde derfor.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtalte den 17. marts på et møde i Udby ved Kalundborg, at en af de store fordele ved at have en socialdemokratisk regering var, at den sikrede arbejdsfreden.

Jeg vil gerne tillade mig at rette det spørgsmål til den højtærede statsminister, om statsministeren nu også virkelig er af den opfattelse, at vi kun kan regne med arbejdsfred, når vi har en socialdemokratisk regering, hvorimod vi kan regne med uro på arbejdsmarkedet, hvis vi får en regering af anden sammensætning, og at således selve arbejdsfreden kan bruges som et ekstraparlamentarisk politisk instrument, for i så fald vil jeg indrømme, at selvom der i den nationale indstilling er en meget betydningsfuld forskel mellem det kommunistiske parti og det socialdemokratiske parti, er der jo på den økonomiske politik kun en meget lille difference. Fra den ene side har man op igennem den økonomiske politiks historie fået monopoler og tvang; fra den anden side har man fået restriktio-